

Ledarskapets symboliska betydelse

I dessa tider då socialdemokratin säger ”förlåt” till hela svenska folket kan det vara på sin plats att framhålla Vänsterpartiets omedelbara närvaro, då man nu växlat om från en teoretisk vänsterideologi till en pragmatisk Östermalms-teologi.

Hur som helst det har tydligen varit en kongress utan överraskningar, men med en viss besvikelse. Visst skulle det enligt instruktionsboken vara bättre med en fungerande tvåsamhet i toppen. Det skulle ha inneburit delade bördor och kanske en viss politisk dialogpedagogik.

Kollektivet skulle mer ha kunnat framhållas och en definitiv brytning med den enväldiga stalinismen hade varit möjlig.

Det är förvånande att inte socialdemokratin har skaffat sig ett delat ledarskap, då det bevisligen finns många olika riktningar att försvara inom partiet. Konflikter blir det ju hur som helst, när undersökande journalister prövar den ena bandspelaren efter den andra.

De goda middagarna är inte alltid av godo, om man nu inte har fallenhet för att tala om Norge som den sista sovjetstaten. Men i grunden handlar det inte om en eller två personer.

Det handlar om den politik som skall framföras och den har sin naturliga framtoning i respektive kongress. Ofta talar vi om den representativa demokratin som ett rättesnöre. Men hur många gånger kommer inte det kollektiva på skam.

Personer med mer eller mindre maktanspråk strävar mot folkvalt förtroende. När väl makten finns i händerna är det fritt fram. Man borde ha en etisk regel eller kanske ett samvete som inbegrep när förtroende och empati försvunnit.

Det handlar kanske då om att känna med den ensamma människan, som ideligen får utstå personalombyten och vård av främmande personer. Här räcker inte tiden till och Carema kommer in med tidtagarur och pressande ekonomiska blöjbyten.

Vi befinner oss också på skolans område, där elever mer är hänvisade till datorers personlighet än lärares närvaro.

Hur mycket skall vi lämna över? Hur mycken betygsättning skall göras utan att vi vet dess effekter?

Hur kommer det sig att den s.k. kunskapsskolan värdesättes mer än ”känslskolan”.

En gång i tiden fanns det en pedagogisk tanke, att om en elev inte trivdes i klassrum eller grupp kunde ingen inlärning att ske. Vi som skolandes i tidigare pedagogik och tog den s.k. ”poesidelen” på allvar önskar tillbaka ”eleven i centrum”.

Vi försökte se det som inte gick att formuleras i siffror. Graden av förmåga att samarbeta, möjligheten att ta egna initiativ, att lyssna individuellt och i grupp, att ta till vara en medmänsklig människosyn, att se varandras ögon och hör orden från min kamrat.

Det utpräglade egot framträdde på idrottsplanen, men vi såg väl till att bollen spelades till alla – även den som stod stilla på vänsterkanten. Sådana ledare kan vi önska – en eller två?

Hans-Evert Renérius